Proletari din toate ţările uniţi-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin şi Stalin înainte!

Scânteia pionierului

TOT INAINTE

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII Nr. 36 (388) * Miercuri 4 Mai 1955 * 4 pag. 15 bani

Un aspect al tribunei centrale din piaţa I. V. Stalin în timpul demonstraţiei oamenilor muncii din Capitală

Demonstraţia de 1 Mai a oamenilor muncii din Capitală

Prima dimineaţă de Mai s'a revărsat senină peste oraşul gătit în straie sărbătoreşti. Capitala patriei e azi mai minunată ca oricând. Pretutindeni ghirlande de verdeaţă şi flori, pretutindeni flamuri mândre care unduiesc uşor sub adierea primăverii. Pe'ncetul, străzile toate se însufleţesc. De-a-lungul lor se revarsă, coloane fără sfârşit de oameni ai muncii. Se aud fanfare, orchestre, cântece puternice, voioase. Pe chipuri sălăşluieşte bucuria şi emoţia nemăsurată a sărbătorii. Pe alocuri, în clipele de popas, se încing hore, jocuri avântate. Dar popasurile sunt scurte. Coloanele îşi continuă calea către acelaş loc: Piaţa I. V. Stalin.

Purtând steaguri, portrete şi lozinci, oamenii muncii păşesc cadenţat, în rânduri strânse, cu mândrie şi entuziasm.

...Piaţa I. V. Stalin, ora 9. La tribunele investmântate în pânză purpurie şi crengi de brad, sosesc conducătorii partidului şi ai guvernului. Urale nesfârşite le salută sosirea.

Incepe mitingul de 1 Mai. Fanfara intonează „Imnul Partizanilor Păcii". Ia apoi cuvântul tovarăşul Miron Constantinescu, membru în Biroul Politic al Comitetului Central al P.M.R., vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, care trece în revistă victoriile dobândite de oamenii muncii, aducând chemarea caldă a partidului, la luptă tot mai dârză şi mai avântată pentru întărirea şi înflorirea patriei noastre.

Mii de glasuri scandează lozinci, din care străbate hotărîrea neclintită de muncă şi de luptă pentru construirea socialismului, pentru pace.

INCEPE DEMONSTRAŢIA

O clipă ovaţiile au contenit. Peste uriaşa piaţă se revarsă în accente puternice „Marşul partizanilor". Cu mâinile încleştate pe arme, plini de forţă şi bărbăţie, intră în piaţă şiruri de muncitori în salopete cenuşii: Batalioanele gărzilor muncitoreşti. Sunt printre ei muncitori tineri şi muncitori cărunţi dintre care mulţi au luptat acum 10 ani împotriva cotropitorilor fascişti. Pe chipurile tuturor e zugrăvită aceiaşi nestrămutată hotărîre de a lovi cu tărie în orice duşman al cuceririlor noastre revoluţionare.

...Abia s'au depărtat ultimele şiruri ale gărzilor muncitoreşti, că în largul şoselei umbrită de pomi, răsună glas argintiu de goarne, însoţite de ropotul viu şi sacadat al tobelor. Un fremăt se iscă: „Vin pionierii!"

Şi iată-i, se ivesc: sunt ca nişte soli ai primăverii, ai viitorului. Poartă cununi de flori roşii, albastre ori galbene, şi'n ochi au adunat tot seninul cerului de Mai. Trec pionierii, schimbul de mâine al poporului muncitor! Trec pionierii, primăvara patriei!

Câţiva se desprind din şiruri, şi aleargă la tribună, oferind buchete de flori conducătorilor dragi ai partidului şi guvernului. De undeva se înalţă un stol de porumbei albi. Un grup de pionieri în bluze roşii alcătuieşte din mers o stea vie. Alt grup poartă o lozincă pe care stă scris: „Invăţând sârguitor, 5 va fi al tuturor!" Alţii poartă în mâini creioane colorate, tocuri, sau instrumente geometrice, alţii unelte de grădinărit sau bărci cu pânze, lucrate de ei. Schimbul de mâine e un schimb harnic şi destoinic!

MANDRIA REALIZARILOR

In piaţă intră acum coloanele oamenilor muncii din raionul 23 August. In frunte sunt muncitorii uzinelor „23 August". Industria grea stă la temelia dezvoltării şi întăririi patriei. Au de ce să fie mândri metalurgiştii marilor noastre uzine! Ei construiesc motoare uriaşe, locomotive pentru mină, vagoane-cisternă, maşini de tot soiul. Peste 200 de muncitori din secţiile uzinei „23 August" au îndeplinit până acum planul cincinal.

Iată-i şi pe cei dela uzinele „Matyas Rakosi"! Iată-i şi pe cei dela uzinele „Republica"! Pe piepturile multora dintre muncitori strălucesc medalii, răsplata înaltă a muncii lor avântate. Pe graficele purtate de ei, sunt înscrise succesele dobândite. Iată un panou purtat de muncitorii uzinelor de batoze şi remorci „Tudor Vladimirescu" arată cum ei şi-au depăşit cu 55% sarcinile de plan pe luna Aprilie. Agricultura noastră, va avea maşini din ce în ce mai multe şi mai bune!

Printre muncitori, vezi adesea şi ostaşi. Vitejii apărători ai patriei sunt aici alături de oamenii muncii, manifestându-şi bucuria. Din mijlocul coloanelor izbucnesc necontenit lozinci puternice. Placardele purtate de mâini vânjoase, glăsuiesc despre hotărîrea fermă de a apăra pacea, despre dragostea şi recunoştinţa pentru marea noastră prietenă din Răsărit, Uniunea Sovietică, despre frăţia şi solidaritatea cu lupta tuturor popoarelor pentru pace şi progres.

MAI MULTE PRODUSE PENTRU OAMENII MUNCII

In sunetul fanfarelor, sub fâlfâirea semeaţă a steagurilor roşii, trec acum prin piaţă muncitorii textilişti. Uzinele „7 Noembrie", „Ţesătoriile Reunite", „Textila-Griviţa"... toate şi-au îndeplinit cincinalul cu 9 luni înainte de termen.

Trec sute de ţesătoare, din ale căror mâini harnice şi pricepute ies mii şi mii de metri de pânzeturi. Cinste vouă, muncitoare de nădejde, care vă străduiţi să daţi oamenilor muncii ţesături mai multe, mai frumoase, mai bune!

...In ziua aceasta scumpă a întâiului Mai, au venit dela sate mulţi ţărani muncitori să-şi arate cu mândrie realizările, să-şi strige cot la cot cu muncitorii bucuria. Iată-i îmbrăcaţi în minunatele costume naţionale, păşesc cu feţele strălucitoare. Sunt printre ei delegaţi dela G.A.S.

Dudu, care raportează: „Azi terminăm cu semănatul", sunt şi delegaţi dela G.A.S.-Roşia care au depăşit cu 38000 litri planul la producţia de lapte pe primul trimestru al anului.

Oamenii muncii din agricultură, dobândesc succese tot mai mari. De nedesfăcut e alianţa muncitorilor cu ţărănimea muncitoare în lupta pentru întărirea şi înflorirea patriei.

...Deseori, prin faţa tribunelor, trec în zumzăit de viori, echipe de dansuri, în paşii vioi ai horelor. Multe echipe poartă costume ale minorităţilor naţionale: maghiare, germane... E un tablou minunat al prieteniei şi frăţiei dintre poporul român şi minorităţile naţionale din patria noastră.

Clipele se scurg. Prin piaţă trec necontenit coloane de manifestanţi. Nesfârşite coloane! Flacăra steagurilor unduieşte, tot alte cântece răsună. Măreţ 1 Mai. Poporul muncitor al patriei, te cinsteşte cum se cuvine!

Au defilat şi sportivii în pasul lor energic, viguros. E sfârşită demonstraţia. In vasta piaţă Stalin se înalţă din mii de piepturi acordurile Internaţionalei.

DE ZIUA PRESEI COMUNISTE

Aceste rânduri sunt închinate Zilei presei comuniste, care se sărbătoreşte în fiecare an la 5 Mai. De ce chiar la 5 Mai? Pentrucă în această zi acum 43 de ani, în 1912, a apărut la Petersburg (Leningrad) primul număr al ziarului bolşevic „Pravda". El a fost în mâna partidului bolşevic o puternică armă de mobilizare şi unire a clasei muncitoare în lupta contra exploatării. După victoria Marii Revoluţii Socialiste, „Pravda" i-a însufleţit pe oamenii sovietici în uriaşa muncă şi luptă de construire a socialismului. Astăzi, cuvântul „Pravdei" cheamă la noi victorii pe drumul construirii comunismului, pentru triumful păcii.

In frunte cu „Pravda" presa sovietică se bucură de multă dragoste şi încredere în rândurile oamenilor sovietici şi ale oamenilor muncii din lumea întreagă. Ziarul comunist chinez „Guanminjibao" a scris la a 40-a aniversare a „Pravdei" că marele popor chinez care numără sute de milioane de oameni urmăreşte presa sovietică şi citeşte cu deosebită atenţie articolele „Pravdei".

★

Să ne întoarcem cu 22 ani în urmă. Suntem în Bucureşti, la fabrica de textile „Saturn" pe cheiul Dâmboviţei. Tocmai a încetat greva care fusese combinată cu ocuparea fabricii de către muncitori. Teroarea patronilor e mai aspră ca oricând. Muncitorii sunt percheziţionaţi cu mare grijă la intrarea în fabrică. Ce caută oare la ei copoii direcţiunii? E limpede: ziarul comunist ilegal „Scânteia", prin paginile căruia Partidul Comunist Român stă de vorbă cu muncitorii, unindu-i şi întărindu-le lupta împotriva asupririi! Degeaba însă se frământă paznicii dela poarta fabricii. Nu găsesc nimic. Şi totuşi sub cămăşile câtorva muncitori, „Scânteia" pătrunde în fabrică! In acest timp agenţii Siguranţei scotocesc înfriguraţi Capitala, căutând tipografia şi redacţia „Scânteii". Zadarnic. Comuniştii care scriau şi tipăreau „Scânteia" nu-şi destăinuiau secretul de partid nici în clipele în care îndurau cele mai groaznice chinuri în beciurile Siguranţei. Rezistenţa lor era necontenit însufleţită de conştiinţa că „Scânteia" era pentru oamenii muncii la fel de preţioasă ca aerul. In afară de asta, cei care scoteau „Scânteia" cunoşteau şi se călăuzeau necontenit de experienţa anilor de ilegalitate ai „Pravdei" bolşevice.

Alături de „Scânteia", Partidul Comunist Român mai edita ilegal publicaţii ca „Lupta de clasă", „Brazda", „Tânărul leninist", „Steagul Roşu" şi altele.

☆

Astăzi cine nu cunoaşte „Scânteia"? Pretutindeni în patria noastră ea e îndrăgită şi aşteptată cu nerăbdare în fiecare dimineaţă. „Scânteia" ne vorbeşte despre victoriile pe care le obţine poporul nostru pe drumul construirii socialismului, despre feluritele evenimente internaţionale. Ea publică articole despre construirea comunismului în Uniunea Sovietică, despre viaţa ţărilor de democraţie populară, despre lupta de eliberare a clasei muncitoare din ţările capitaliste şi a popoarelor din colonii. Fiecare cuvânt din „Scânteia" este citit cu luare aminte, pentrucă el este cuvântul partidului, cuvântul adevărului.

Impreună cu „Scânteia" mai apar în ţara noastră şi alte ziare care cheamă poporul la noi victorii în munca pentru făurirea unei vieţi noi. In acelaşi timp se editează şi publicaţii pentru copii.

In ţările de democraţie populară apar de asemeni multe ziare de partid, ca „Jenminjibao" (China), „Szabad Nep" (Ungaria), „Tribuna Ludu" (Polonia), „Rude Pravo" (Cehoslovacia) şi altele. La „Rude Pravo" a lucrat în vremea teroarei fasciste eroul Julius Fucik, comunistul neînfricat, asasinat de hitlerişti.

Nu trebue să uităm nici ziarele partidelor comuniste din ţările capitaliste. Aceste ziare duc zilnic în mijlocul muncitorilor cuvântul de luptă al partidului lor revoluţionar. „Unita" (Italia), „l'Humanite" (Franţa), „Daily Worker" (Anglia) sunt adevărate arme ale oamenilor muncii din aceste ţări. Acum câtăva vreme, în timpul grevei tipografilor şi ziariştilor din Londra, singurul ziar care a continuat să apară acolo a fost ziarul comunist „Daily Worker", sub a cărui îndrumare a decurs greva! Toate aceste ziare au ca exemplu pilda celui mai bun ziar bolşevic: „Pravda". Ele ridică tot mai sus steagul luptei pentru pace, îndemnându-i pe toţi oamenii cinstiţi să lupte neobosiţi împotriva aţâţătorilor la război.

Sandu ALEXANDRU

La muzeul Coşbuc

Oamenii au păstrat cu sfinţenie lucrurile care respiră amintirea poetului. A fost păstrată ca[sa] unde s'a născut şi a copilărit, şi moara scundă p[e] care au încremenit-o anii lângă vadul apei repezi, secate de mult. Plopii din preajma morii, bătrâni şi groşi, mai foşnesc parcă şi astăzi doinele vechi, în care poporul năpăstuit îşi plângea amarul şi nevoia.

Dincolo de ulucile ce îngrădesc amintirile, se frământă viaţa satului ca undele luminoase şi neobosite ale Sălăuţului care-şi taie drum prin sat. Disdedimineaţă oamenii pleacă să lucreze ogoarele pe care acum ei sunt stăpâni, iar copiii se îndreaptă spre şcoala înaltă şi primitoare.

Şcolarii de aici au minunatul prilej de a învăţa despre viaţa şi opera poetului ţărănimii în însăşi locuinţa lui. In casa-muzeu se poate vedea un leagăn vechi şi modest, alături de pupitrul la care a stat şi a aşternut poetul primele sale compoziţii, în copilărie.

Astăzi, pionierii şi şcolarii dintr'a VI-a au de făcut o recapitulare a lecţiilor despre viaţa şi opera poetului.

Fetele şi băieţii s'au rânduit în jurul mesei vechi, acoperite cu o scoarţă înflorată. Vlădic Avram îşi învârteşte în mâini clopul negru, împodobit cu smocuri de viorele şi ghiocei, şi începe să povestească despre primii ani de şcoală ai poetului. Multe ştie a spune Vlădic despre Tănăsucă Mocodeanu, care a fost învăţător la şcoala primară din satul Hordou. Despre învăţătorul Tănăsucă dela care George Coşbuc a învăţat o sumedenie de poezii şi basme populare, mai vorbesc povestirile bătrânilor satului. Pioniera Coşbuc Viorica, una din numeroasele strănepoate ale poetului, aduce vorba despre poezia „Mama", dramatizată de către echipa de teatru a şcolii. Viorica este şi ea una din interprete, aşa că îi este mai uşor să vorbească despre duioşia şi frumuseţea acestor versuri, pe care le ştie pe de rost.

Profesorul Ilovan Onisim îi invită pe toţi în cealaltă încăpere. Acolo sunt aranjate într'o vitrină, pe pereţi, şi pe mese, cărţi traduse de poet, câteva numere vechi din ziarele la care a colaborat şi, însfârşit, fotografii, scrisori şi ziare mai recente în care se vorbeşte despre activitatea neobosită a acestui scriitor clasic al literaturii noastre.

Bugnar Pavel recită câteva strofe din „Noi vrem pământ". Le spune cu atâta însufleţire, încât tuturor celor de faţă ni se umezesc ochii... Părinţii copiilor adunaţi aici, sunt pentru întâia oară stăpâni deplini pe avutul lor. In sat nu mai întâlneşti familii sărace care îşi duc traiul de pe o zi pe alta, tânjind la o palmă de pământ. Toate acestea au rămas amintiri ale trecutului...

Ţânca Maria începe a vorbi apoi despre dragostea de învăţătură de care a dat dovadă poetul, încă din copilărie.

— Pe atunci George Coşbuc învăţa la Năsăud — spune Ţânca. El a străbătut de zeci de ori, pe jos, cu desaga în spinare, distanţa dintre Năsăud şi satul care mai târziu avea să poarte numele lui. Acum, în preajma satului natal al poetului se întinde linia de fier — adică în preajma satului nostru, adaugă Ţânca, cu sclipiri de mândrie în ochi.

Pionierii din satul Coşbuc caută să-şi îmbogăţească cunoştinţele cu cât mai multe date şi întâmplări din viaţa aceluia care a cântat, cum [nu] se poate mai frumos, durerea şi năzuinţa de veac[uri] a poporului nostru. Ei cinstesc locurile care amintesc de marele poet, învăţând bine şi ajutându-şi din toate puterile părinţii. Adesea ei dau serbări în satele vecine. Cu acest prilej, nu uită niciodată să recite din versurile lui George Coşbuc, în care clocoteşte, întotdeauna proaspătă, nemărginita dragoste pentru popor a poetului.

Elena DRAGOŞ

OLIMPIADA Tinerilor CONSTRUCTORI

Micul atelier

Cuna Cornel şi Cureac Ion au fost primii elevi dela Şcoala mixtă de 7 ani Nr. 6, din oraşul Reşiţa, care s'au apucat să construiască un aparat de proiecţie şi un tractor electric.

Asta s'a întâmplat într'o după amiază, după ce aflară de „Olimpiada Tinerilor Constructori".

— Ştii ce zic eu, Cornel? Hai să lucrăm împreună şi tractorul electric şi aparatul de proiecţie. O să ne fie mai uşor în felul acesta, fu de părere Cureac.

Propunerea i se păru bună lui Cornel. Aşa că împreună înjghebară într'o cameră din clădirea şcolii un mic atelier. Aici au început ei să-şi adune materiale pentru construcţiile pe care aveau să le execute.

Mai întâi s'au îngrijit de scule: ciocan, foarfec de tăiat tablă, bomfaer şi altele. Aproape toţi copiii din şcoală aflară despre pregătirile celor doi pionieri. Erau nerăbdători să vadă ce construiesc. Ba mai mult, la atelierul lor începuseră să sosească noi amatori. Până şi cei din clasa a IV-a au venit să lucreze câte un vaporaş.

— N'o să mai puteţi lucra de acum înainte, le spuneau colegii celor doi băieţi.

Dar Ionică şi Cornel continuau să-şi vadă de treabă nestingheriţi, ba mai şi îndrumau pe ceilalţi.

Lucrul mergea de minune. Băieţii au reuşit să găsească materialele de care aveau nevoie pentru şasiu şi partea exterioară.

Dar când a fost vorba de confecţionarea rotorului şi a colectorului au rămas în pană. Pentru aceste două piese se cerea un material pe care nu puteai să-l găseşti cu uşurinţă. Era nevoie de o tablă specială de dinom şi de nişte sârmă de cupru izolată cu email, groasă de vreo 0,3—0,4 milimetri.

— Ce zici, Ionică, unde găsim toate astea?

— De, ştiu eu? Poate la uzină, dar cine să ne dea? Portarul nici nu-ţi dă voie să intri.

Mare încurcătură! Au umblat ei şi în stânga şi în dreapta dar degeaba. Nu găseau materialele şi pace! Aşa că lucrarea fu întreruptă. Băieţii se gândeau cu strângere de inimă că vor fi luaţi în râs de colegii lor, fiindcă au lăsat lucrurile baltă.

— Totuşi trebue să găsim o ieşire din încurcătura asta, căută Cornel să-şi împace prietenul.

Tocmai se gândea ce-ar putea să facă, când îl văzu pe Ruseac Alfred dintr'a IV-a intrând în camera lor de lucru.

— Ţi-ai terminat vaporaşul, Alfred? întrebă Cornel.

— Nu! Dar voi cum staţi cu tractorul?

Cornel nu răspunse pe dată, dar până la urmă se hotărî să-i mărturisească adevărul:

— Nu, nici noi n'am terminat. Ne lipsesc nişte materiale speciale pe care le găseşti numai în uzină.

— Dar de ce nu cereţi ajutorul tovarăşei secretare a organizaţiei de bază U.T.M.?

— Bravo, Alfred! sări Cornel încântat. Ai avut o idee grozavă. Uite, la asta nu ne-am gândit până acum.

Chiar a doua zi, cei doi colegi, îşi reluară lucrul. Ideea micului Alfred îi salvase.

In „atelier" treaba mergea iarăşi bine. Iar numărul celor care lucrau aici, sporea mereu.

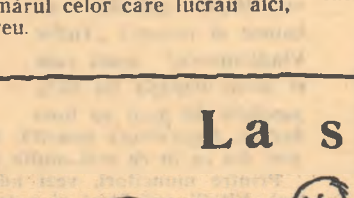

Bierman Viliam dintr'a IV-a lucrează la vaporaş. Oşan Elena şi Ivaşcu Ecaterina dintr'a VI-a confecţionează un cărucior cu reacţie. Niculiţă Ion şi Plaruşceac Anton dintr'a VII-a au început şi ei să construiască un aparat de proiecţie.

In micul atelier participanţii la „Olimpiada Tinerilor Constructori" lucrează cu multă veselie.

Gh. NEGREA

La strâns de fier vechi

Un ceaun fără-o ureche?
Nu, nici nu mă obosesc
O caroserie veche
Asta aş vrea eu să găsesc!

Mă şi văd venind spre şcoală
Şi strigând: — „Porniţi, băieţi.
Haideţi repede cu mine!
Am găsit la fier cât vreţi

Nicu a adus de-acasă
Nişte cercuri, un cazan
Şi-o lopată fără coadă
Strânsă de pe un maidan.

In total, zece ocale.
— Fleacuri, doar vedeţi şi voi,
Nu mă'ncurc cu de-alde astea,
Eu cat lucruri mai de soi

Zile'ntregi de hoinăreală...
Geaba însă am umblat,
Mă întorc mereu la şcoală
Fără niciun rezultat.

Vreţi să ştiţi acum în urmă
Ce am hotărît? — Vă spun:
Până la caroserie
Şi-alte lucruri să adun.

N. BIHORAN

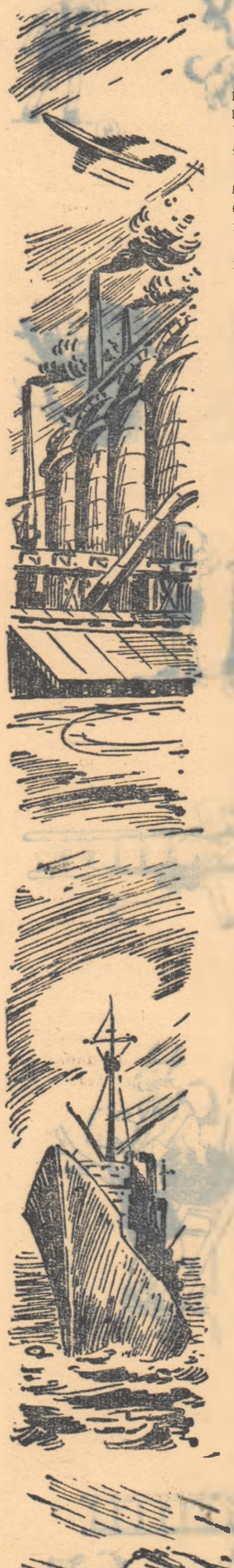
Ce să fiu?

Intr'unul din ultimele numere ale gazetei noastre am publicat scrisoarea pionierului Florin Mărgineanu din clasa a VII-a Şcoala Medie de băeţi Nr. 6 Cluj.

Florin, ne vorbea despre dorinţa lui de a deveni un mecanic priceput şi totodată îşi spunea părerea despre cei doi colegi ai săi care n'au înţeles încă frumuseţea şi însemnătatea unei meserii.

In pagina aceasta publicăm răspunsurile muncitorilor dela Uzinele Reşiţa, cărora le-a fost adresată acea scrisoare.

Să iubeşti munca

Scrisoarea ta, Florin, am citit-o cu mult interes. Vezi tu, băiete şi acum, cât sunt de bătrân, nu las să-mi scape nimic. Citesc şi ziare şi cărţi, iar la locul de muncă cei mai tineri ascultă de sfaturile mele şi mă respectă.

Citind scrisoarea ta am simţit o mare bucurie. Eşti un băiat de ispravă. Cât despre cei doi colegi ai tăi, pot spune că nu s'au gândit bine de fel. Ei cred poate că meseria de doctor sau cea de inginer e mai uşoară. Se inşeală însă, căci şi aceste meserii cer multă putere de muncă şi uneori chiar sacrificii.

Scrisoarea ta, Florin, mi-a trezit şi multe amintiri...

Acum 47 de ani, îmi puneam şi eu întrebarea „ce să fiu" „Incotro să apuc? Părinţii şi rudele mele îmi făceau fel de fel de propuneri: Şcoala Militară sau Silvică, funcţionar de birou (pentrucă absolvisem 4 clase medii şi aveam un scris caligrafic) sau preot, dar din toate aceste propuneri nu m'am oprit la niciuna.

Aveam alte gânduri. Şi aceste gânduri se potriveau de minune cu ale tale. Numai că timpurile acelea în care am învăţat eu meseria erau altele, nu se asemănau de fel cu condiţiile pe care le ai tu astăzi. Am trecut prin multe şi am muncit din greu, dar de puţine bucurii am avut parte.

Mizeria, înjurăturile, bătăile erau pentru noi „bunătăţile" cu care ne săturam în fiecare zi. Dar toate aceste greutăţi nu m'au împiedicat să rămân credincios meseriei pe care o iubeam... Ştiam cu toţii că se apropie zilele luminoase când muncitorul va fi stăpân pe munca sa. Sunt fericit că am apucat să le trăesc şi eu. Azi însă mă simt iarăşi tânăr şi muncesc cu drag. Munca mă face fericit. Nu este oare minunat să faci cu mâinele tale unelte, tractoare, motoare şi tot felul de maşini?

Ba da! Uite, eu şi toţi tovarăşii mei de muncă suntem mândri că am învăţat să facem astfel de lucruri.

Băiatul meu, Ceteanu Horia, colegul tău care nu iubeşte munca, n'a înţeles încă adevărul, scopul vieţii noastre, n'a înţeles faptul că prin străduinţa noastră a muncitorilor, viaţa tuturor devine mai frumoasă, mai îmbelşugată. Cred însă că are să-şi schimbe gândurile.

Tu, dragul meu, învaţă cu sârguinţă, cât timp vei sta la şcoală. Iar atunci când vei intra în uzină, ai să te simţi bine în rândul muncitorilor. Ei te aşteaptă cu drag şi, ajutat de ei, te vei putea califica în meseria pe care dorești s'o înveţi.

Rudolf MULACI
Maistru fruntaş în întrecerea socialistă
Combinatul metalurgic-Reşiţa

La noi în brigadă

Dragă Florin, dela început vreau să-ţi spun că a fi muncitor în patria noastră e un lucru de seamă. Unui muncitor cinstit, cu dragoste de muncă, şi care îşi înţelege rostul azi în patria noastră, i se acordă cea mai înaltă preţuire.

Ca să înţelegi mai bine acest lucru, am să-ţi povestesc câte ceva despre brigada de turnători pe care o conduc.

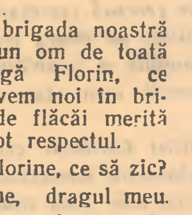
Când mi-am format brigada, nu cunoşteam încă pe fiecare om în parte. Mulţi brigadieri erau tineri, sosiţi de puţin timp în uzina noastră. Dar toţi aceşti oameni aveau aceeaşi dorinţă ca şi mine, să devenim o brigadă fruntaşă. Nu găseai unul în toată brigada care să dea înapoi dela vreo muncă, oricât de grea ar fi fost.

Astfel, in scurt timp, brigada noastră a câştigat titlul de brigadă fruntaşă în întrecerea socialistă. Eram priviţi cu respect şi drag de toţi cei din jurul nostru.

Mulţi muncitori doreau să facă parte din brigada noastră. Ba într'o zi ne-am trezit cu un tânăr care ne-a spus:

— Tovarăşi, aş vrea să intru în brigada voastră!

Colectivul brigăzii l-a primit cu multă căldură. Din primele zile ne-am convins că noul venit e un băiat harnic. Muncea cu multă tragere de inimă. Din îndemnul nostru a urmat şi cursul de calificare de 6 luni din uzină.

După 6 luni, brigada noastră câştigase încă un om de toată lauda. Iată, dragă Florin, ce fel de băieţi avem noi în brigadă. Astfel de flăcăi merită toată cinstea, tot respectul.

Despre tine, Florine, ce să zic? Te-ai gândit bine, dragul meu. Dacă iubeşti munca de mecanic, desigur că vei deveni meşter bun.

In numele brigăzii pe care o conduc, îţi urez succes la învăţătură.

Traian TELECU
Şef de brigadă turnătorie

Ca să fii un bun muncitor

Eram încă în şcoala primară când mă duceam deseori pe la un unchi al meu, care era fierar. Priveam ore întregi cum scotea fierul cald din foc, cum îl punea apoi pe nicovală şi-l bătea cu ciocanele dându-i diferite forme.

Când m'am făcut mai mare, am început să lucrez şi eu împreună cu el. Iar la 15 ani, m'am angajat la uzină. Voiam să lucrez la secţia de forjă. Munca era aici executată cu ajutorul unor maşini. Fierul era strivit sub greutatea ciocanelor neînchipuit de mari, acţionate de aburi, iar omul trebuia să mânuiască toate aceste maşini cu pricepere. Munca în această secţie mi se părea foarte grea. Mi-era teamă că n'am să mă obişnuiesc niciodată cu ea. Ba uneori mă şi gândeam să mă apuc de altă meserie. Dar colectivul de muncitori în mijlocul cărora lucram m'a făcut să-mi schimb acest gând.

Ei mi-au explicat că în orice meserie, omul trebue să-şi pună mintea la contribuţie, să depună multe eforturi şi să înveţe cât mai mult.

Acest lucru l-am înţeles şi eu în anii în care am învăţat meseria în uzină. Acest lucru îl vor înţelege şi colegii tăi, atunci când vor începe să lucreze şi ei în meseria pe care şi-au ales-o.

Colectivul de muncă în care vor intra îi va schimba şi pe ei.

Şi eu m'am schimbat cu mult de când lucrez în uzină. Am devenit mai dârz, mai puternic, mai stăpân pe mine însumi. Şi aceste calităţi le au cei mai mulţi oameni dela noi, frăţioare! Fără ele nu poţi fi un adevărat muncitor.

Acum îmi conduc brigada cu multă pricepere.

Aristide PREDA
Şef de brigadă forjor

Azi patria e a noastră

Deşi nu ne cunoaştem, Florine, îţi transmit un salut tovărăşesc din partea mea şi a muncitorilor din colectivul nostru.

In scrisoarea pe care ne-ai adresat-o nouă, muncitorilor dela Reşiţa, am văzut că ne ceri părerea dacă este bine să fii muncitor sau nu.

Prietene, noi îţi spunem că în patria noastră nu poţi să fii decât mândru de calitatea de muncitor.

Mi-amintesc cât de grea era viaţa noastră în trecut. Fabricanţii ne cereau să muncim peste puterile noastre, spunându-ne că muncim pentru patrie. Dar a cui era pe-atunci patria? Cine se folosea de bogăţiile ei, de munca noastră? Ştiţi doar că totul aparţinea capitaliştilor şi moşierilor, iar noi munceam ca ei să trăiască cât mai bine. Aşa era în trecut.

Azi, patria este a noastră, a celor ce muncim şi tot ce se construieşte azi în ţara noastră e în folosul nostru, al celor ce muncim. De aceea noi toţi lucrăm cu multă tragere de inimă.

Anul trecut de pildă, am primit o comandă pentru confecţionarea unei turbine. Eram bucuroşi că ne-a fost încredinţată o asemenea lucrare. Oamenii din secţia noastră au muncit cu toată priceperea şi măestria lor la fabricarea pieselor turbinei. De îndată ce totul a fost gata, piesele au fost expediate pentru a fi montate...

După o bucată de vreme am trecut prin Hunedoara, oraşul furnalelor. Cu câtva timp înainte de sosirea mea, auzisem că aici, la Hunedoara, fusese montată o turbină. Doream s'o văd şi eu cum arată, mai ales că toţi îmi spuneau că funcţionează bine.

El, băiete! De-ai fi fost în locul meu, cred că nu mai era nevoie să-ţi explic cum m'am simţit când m'am găsit în faţa turbinei. Am mângâiat-o ca pe un lucru gingaş, eram fericit că puteam să-i ascult freamătul. Da, Florine, era turbina noastră. Turbina la care lucrasem şi eu. O părticică din ea îmi aparţinea şi mie. Eram cu adevărat mândru în clipele acelea că pot fi şi eu de folos patriei.

Intors acasă, am povestit şi tovarăşilor mei cele văzute la Hunedoara. Şi ei s'au bucurat mult. Fiecare contribuise la fabricarea ei. Vestea pe care le-am adus-o le-a dat mai multă putere, noi forţe de muncă, un nou entuziasm.

Iţi dai seama Florine, aveau de ce să se bucure. Ei ştiau că o părticică din munca lor era acolo, la Hunedoara, şi parcă auzeau cântecul rotorului şi statorului.

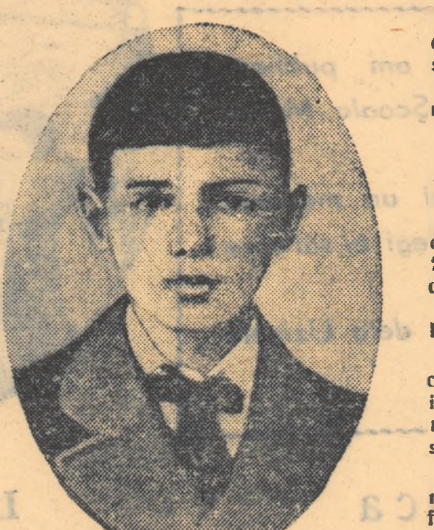
Da! Patria e a noastră şi noi suntem mândri că putem contribui la întărirea ei, la sporirea belşugului ei...

Ion ALBU
Maistru lăcătuş la secţia turbine

A. Suhanov

Pionierul VICTOR COROBCOV

Era în vara anului 1941. Pe țărmul Mării Negre, la Artek, ședea pe o piatră, chiar lângă apă, un băiat oacheș. Desena... O fetiță se apropie de el și privi curioasă în album.

— Vitea: marea parcă-i adevărată!

— Crezi? știi, aș vrea să fiu pictor! Indată ce termin școala, vreau să urmez Institutul de arte plastice...

Mult timp au stat ei, făcând planuri pentru când vor fi mari.

Dar a doua zi începu Marele Război pentru Apărarea Patriei. ...In noaptea spre 3 Noembrie 1941, orașul Feodosia a fost ocupat de fasciștii germani. Urmară zile grele și lungi de robie. Comuniștii din Feodosia creaseră un grup care acționa în ilegalitate. Din el făcea parte și tatăl pionierului Victor Corobcov. La marginea orașului apărură detașamente de partizani. Vitea începu să-l ajute pe tatăl său procurând informații partizanilor.

Era în iarna ploiasă a anului 1942. Intr'o seară târzie de Ianuarie niște cercetași au trecut linia frontului și au bătut la ușa casei unde locuia familia Corobcov. Misiunea lor era greu de îndeplinit. Fasciștii controlau la fiecare colț actele și, la cea mai mică bănuială, arestau oamenii și-i duceau la Gestapo.

Victor începu să strângă informațiile necesare. Având numai 13 ani el nu trezea prea mult bănuielile hitleriștilor și putea să colinde zile întregi orașul. Iși însemna în minte unde și ce anume unități militare se aflau în localitate, unde erau instalate comandamentele, depozitele militare, cum era întărită apărarea portului, ce acte erau necesare pentru a ieși din oraș. Tatăl lui Victor, Mihail Ivanovici lucra într'o tipografie. El le procură cercetașilor formulare de bilete de liberă trecere, modele de ștampile și semnături și sculptă chiar ștampile comandamentului fascist.

Cu ajutorul familiei Corobcov cercetașii obținură informații importante și trecură din nou cu bine linia frontului.

Victor pătrundea în locurile cele mai primejdioase, lipea și răspândea manifeste care îndemnau la luptă.

Partizanii nu lăsau dușmanilor o clipă de liniște. Nopți întregi ardeau depozitele de carburanți și de muniții incendiate de ei. Numeroase trenuri cu trupe fasciste săreau în aer. Hitleriștii organizau din ce în ce mai des razii. Era foarte periculos să mai rămâi în oraș. Conform hotărîrii grupului ilegal cei doi Corobcovi — tatăl și fiul — plecară în pădure la partizani. Victor fu înrolat ca cercetaș.

In scurt timp, Vitea fu îndrăgit de toți partizanii. Odată comandantul de brigadă Culicovski îl chemă la el.

— Vitiușa, vei pleca astăzi împreună cu cercetașii într'o misiune. Trebue să pătrundeți în satul Barikol, să aflați dispozitivul punctelor de foc și în ce casă se află comandamentul. Dar să fii prudent. Vitea...

— Am înțeles! — răspunse băiatul.

Inainte de ivirea zorilor grupa de cercetare plecă la drum. Cu un braț mare de vreascuri legate cu o frânghie. Vitea ieși din pădure. O santinelă hitleristă îl privi cercetător, dar băiatul trecu liniștit și fără grabă pe lângă ea, înfruntându-i privirile.

După o jumătate de oră, Victor rostogolea râzând și chiuind, împreună cu un grup de copii localnici, un cerc de butoi prin tot satul, părând cu totul adâncit în acest joc. Dar pe drum Vitea observa și își memora, cum sunt dispuse mitralierele în sat și la marginea satului, în ce case locuesc fasciștii, câți sunt în fiecare casă și unde este comandamentul. El află curând tot ce trebuia și se întoarse la detașament. Peste câteva zile partizanii încercuiră satul nimicind în întregime garnizoana dușmană.

La 16 Februarie 1944, primind o misiune dela comandamentul grupării de partizani, Victor Corobcov se întoarse împreună cu tatăl său la Feodosia. La 18 Februarie cei doi Corobcov — tatăl și fiu — au fost denunțați de un trădător și aruncați în închisoare.

...Pereții stropiți cu sânge ai celulei erau slab luminați de o lampă de petrol. Vitea fu îmbrâncit în celulă. Fața lui trasă și slăbită era plină de sânge. Ochii îi străluceau aprinși de febră. Băiatul îl privi cu ură pe ofițerul german care ședea la masă. Acesta își ridică încet capul și spuse într'o rusă stâlcită:

— De ce te încăpățânezi? Unde sunt partizanii?

Privindu-l pe ofițer drept în ochi, Vitea răspunse scurt:

— Am mai spus. Nu-i cunosc pe partizani.

Zece zile în șir și-a tot bătut capul cu el ofițerul, Dar cum l-ar fi putut sili să vorbească?

Trăgând încet sertarul mesei, hitleristul scoase din el un pistol.

— Va să zică nu știi?... La zid!

Santinela îl apucă pe băiat de umeri și îl îmbrânci într'un colț.

— Ei? Număr până la trei?

Una după alta bubuiră două împușcături. Pe capul lui Vitea se prăbuși tencuiala, așchiile de piatră îl loviră dureros.

— Aha, pui de șarpe! Iți dezleg eu limba!

Ofițerul începu să-l bată pe Victor cu pumnii peste cap. Clătinându-se, băiatul se lăsă încet pe podeaua de ciment. Dintre buzele strânse puternic se strecură o șuviță subțire de sânge.

Au mai trecut câteva zile. Pe Vitea nu-l mai chemau la interogatoriu. In fiecare săptămână oamenii gestapoului luau câțiva oameni din celulă. Dacă îi întreba cineva unde-i duc, polițiștii răspundeau: „In lună".

Niciunul din cei plecați nu se mai întorcea. Intr'o dimineață, Victor, care făcuse rost de undeva de un capăt de creion își făcu de lucru toată ziua lângă un perete, desenând pe el. Când se dădu la o parte, oamenii întemnițați văzură în desen o pădure de unde porneau partizanii la atac. Toți cei din celulă zâmbiră: da, așa va fi!

— Bravo ție, flăcăiaș: îl lăudă un bătrân ucrainian, clătinându-și capul cărunt.

In ziua de Sâmbătă 9 Martie 1944 scârțâiră zăvoarele și în celulă intră un ofițer neamț însoțit de un tâlmaci. Lângă ușă se postară doi soldați din Gestapo, înarmați cu pistoale-mitraliere. Au fost strigate pe rând numele celor închiși. Printre ele era și numele lui Vitea. Deținuții care fuseseră chemați se ridicau încet și ieșeau. Lângă ușă Victor se opri. Imbrăcat într'o cămașă zdrențuită, înconjurat de polițiști, Victor era palid, chinuit, dar ochii îi erau înflăcărați.

— Să-i spuneți mamei, c'am murit pentru patrie! — le strigă el celor rămași în celulă.

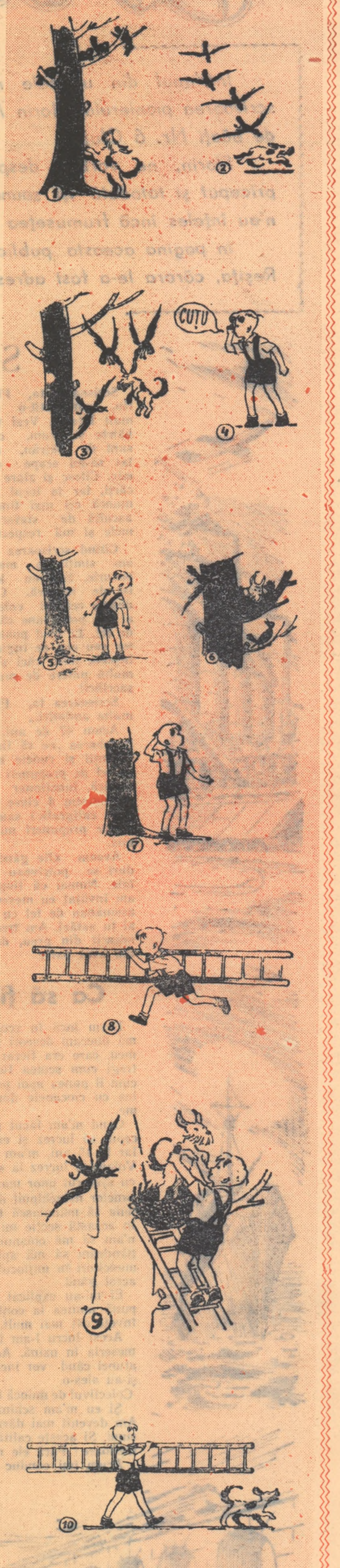
Astfel a murit un viteaz pionier, partizanul cercetaș Victor Corobcov.

Au trecut anii, dar amintirea lui Victor trăește și astăzi.

La 9 Martie 1954, a avut loc la Casa pionierilor din Feodosia o adunare solemnă, închinată comemorării a zece ani dela moartea pionierului Victor Corobcov. Comitetul executiv orășenesc din Feodosia a așezat o placă comemorativă pe casa în care a trăit Vitea. Nu numai copiii orașului Feodosia îl cunosc și-și amintesc de pionierul erou. Din cele mai îndepărtate colțuri ale patriei, pionierii îi scriu mamei lui Victor — Victoria Carpovna: „Vrem să fim și noi așa cum a fost fiul Dvs".

(Traducere din limba rusă).

Poveste fără cuvinte

In timpul vostru LIBER

DIN PIATRĂ'N PIATRĂ

Se organizează două-trei grupe pentru ștafetă cu un număr egal de copii. După ce s'a fixat terenul de joc, se marchează linia de plecare și cea de sosire. Distanța dintre cele două linii, de 10—15 m., este marcată cu cerculețe dispuse la distanțe egale, în zig-zag Atât la ducere cât și la întoarcere, alergătorii trebue să treacă în mod obligatoriu cu un picior prin fiecare cerc. Scăparea unui cerc înseamnă o greșeală pentru grupa respectivă. Grupei care sosește prima i se acordă 50 de puncte, acelei de-a doua 40 puncte, iar celei de-a treia 30 puncte. Din numarul de puncte se scade numărul greșelilor. Echipa care totalizează cel mai mare număr de puncte câștigă ștafeta.

Fotbal în cerc

Un număr de 10—15 pionieri formează un cerc. Intre ei trebue să fie un interval de o lungime de braț. In mijloc intră un pionier cu o minge de fotbal sau volei: el va trebui să scoată mingea conducând-o cu piciorul printre pionierii care formează cercul. Aceștia vor împiedeca ieșirea mingii tot cu piciorul. Jucătorul care a lăsat mingea să iasă din cerc schimbă locul cu pionierul din mijloc.

Jocul se poate complica, lăsând să intre în cerc doi jucători, fiecare cu câte o minge.

Redacția și administrația București Piața Scânteii, tel 7.61.00. 7 60 10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".